

charitní aktuality

Leden 2014

Úvodní slovo

Pokaždé, když píšu tento úvodník, uvědomím si dvě věci:

1. že tento rok utekl zase o něco rychleji než ten předešlý,
2. že činnost naší Charity je založena na mnoha lidech, bez nichž se neobejde. Zaměstnanci, klienti, pacienti a zájemci o služby, dobrovolníci, instituce, obce a města, farnosti, dárci a sponzoři, naše rodiny... každý účastník této symbiózy je důležitý, protože každý dělá naši Charitu právě takovou, jaká je.

Loni jsme dokončili rekonstrukci Centra pod střechou v Letohradě. Začali jsme upravovat prostory v Ústí n.O. v ul. 17. listopadu, kde budou mít lidé bez domova možnost hygieny. Během roku se postupně rozjížděly služby v Centru sociálních služeb v Lanškrouně.

V současné době je zde v provozu půjčovna kompenzačních pomůcek, nízkoprahové denní centrum pro lidi bez přístřeší, Šance pro rodinu - sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi, která loni úspěšně prošla inspekci kvality, dále občanská poradna, služba sociální rehabilitace, která má pro své klienty k dispozici 6 nácvikových bytů a každý měsíc se zde také konají sbírky šatstva.

Vždycky máme radost, když se podaří pomoci potřebnému - ať je to formou zdravotnické pomoci sestřiček ošetrovatelské služby nebo formou občanského poradenství člověku, který si neví rady, ať je to poskytnutím zázemí lidem bez domova nebo pomocí sociálních pracovníků, které podporují rodiny s dětmi, ať je to prací s dětmi a mládeží v rodinném cent-

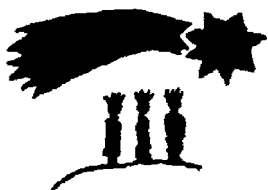
ru a nízkoprahovém zařízení, a nebo zázemím pro seniory a tělesně postižené v denním stacionáři.

O všech našich službách, z nichž některé jsou podporované z Tříkrálové sbírky, si můžete přečíst v tomto časopise, a najdete zde i užitečné kontakty.

Velmi děkuji všem zaměstnancům. Jsem vděčná všem vedoucím služeb za jejich poctivou práci, za jejich zodpovědnost a vytrvalost, s jakou nesou „tíhu dne“. Děkuji vám všem, kdo naši Charitu podporujete, ať už oficiálně nebo zcela nenápadně. Děkuji všem asistentům Tříkrálové sbírky a koledníkům, kteří přinášejí do našich domovů přání štěstí, zdraví a pokoje. Ať vás pokoj provází po celý rok 2014!

Ing. Marie Malá, ředitelka

Tříkrálová sbírka 2014

Tříkrálová sbírka (TS) proběhne v našem regionu už počtrnácté. Koledníci přicházejí do našich domovů s přáním štěstí, zdraví a pokoje a nabízejí také možnost přispět do sbírky, která je určena pro Charitu. Tříkrálová sbírka v našem okrese patří k nejrozsáhlejším v celé diecézi a díky ochotným

dárcům se zde vybírají nejvyšší částky. To je možné jen díky koledníkům, asistentům, kteří nám pomáhají organizovat sbírku v místě bydliště a díky všem, kdo do této sbírky přispějí. Bez podpory vás všech by nebylo možné dělat sbírku v takovém rozsahu. Upřímně děkujeme za pomoc.

Na loňské sbírce se podílelo 458 skupinek koledníků, kteří v celém regionu vybrali 1.943.681,- Kč.

Celková částka se dělí takto:

- 65 % - zůstává **Oblastní charitě**, která sbírku organizuje (použití podle předem schválených záměrů na činnost charitních služeb)
- 15 % - **Diecézní charitě** na její projekty
- 10 % - **Charitě ČR** na humanitární pomoc do zahraničí
- 5 % - **Charitě ČR** na vzdělávací projekty
- 5 % - **režie Tříkrálové sbírky** (propagační kampaň, cukříky, kalendáře, dárky pro koledníky aj.)

Záměry použití Tříkrálové sbírky 2014:

- rozšíření služby občanské poradny
- úprava suterénních prostor pro charitní ošetrovatelskou službu Ústí n.O.
- zajištění služeb Centra pod střechou v Letohradě
- zajištění služby Sociální rehabilitace Lanškroun

- zajištění služby Nízkoprahového centra pro lidi bez domova v Lanškrouně
- zajištění služby Šance pro rodinu - sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi
- zajištění služby Rodinného centra Kopretina Horní Sloupnice
- fond na rozvoj stávajících projektů
- přímá pomoc
- pomoc do Indie (rozvoj projektů Adopce na dálku)

Anketa pro asistenty Tříkrálové sbírky

1. Jak dlouho TS ve vaší obci (městě) organizujete?
2. Proč to děláte?
3. Kde sháníte koledníky?

Vlastislav Vyhnanek, Dolní Čermná:

1. Od jejího začátku
2. Je to dobrý příklad pro děti a mládež, jak pomoci potřebným. Charita je ještě pořád garantem nezneužití těchto prostředků.
3. Původně začala TS přes skautské oddíly. Dnes už sháníme koledníky nejen mezi nimi, ale i ve spolupráci s farností. Rok od roku je to složitější.

Růžena Lomarová, Česká Třebová:

1. TS se koná ve farnosti a v obcích, které spadají k farnosti Česká Třebová, již od roku 2001.
2. Každý rok si dávám předsevzetí, že to přenechám mladším, kteří mají více síly, nové nápady, přinesou nový vitr.... Pak je ale prosinec, a zase dávám dohromady vedoucí skupinek, na Štědrý den jako každoročně, než odcházím na půlnoční, vypisují průkazky, mezi svátky pečujeme s MÚ kasičky a dva dny rozvážíme... Takže každý rok stále stejně prožítá dovolená mezi Vánocemi a Novým rokem. Takže proč to dělám? Mám už s pořádáním sbírky zkušenosti, zpívám v pěveckém sboru Bendl, takže součástí TS je i Tříkrálový koncert. Kdybych nevěřila, že svoje úsilí dávám dobré věci... A ta radost v očích navštívených lidí stojí opravdu za to.
3. Se sháněním vedoucích skupinek máme problém. Starší lidé končí, studenti odchází do velkých měst na vysoké školy ... Každá skupinka v České Třebové má opravdu velký obvod, koledujeme klidně 30 - 40 hodin čistého času, / počítám, kolik to dělá mně/. Na vesnicích to je lepší, lidé se tam více znají, víc spolupracují. V České Třebové se jedná jen o lidi z farnosti.

Celkem je do této sbírky u nás včetně vesnic zapojeno cca 200 dospělých a dětí.

Z mého pohledu je to velice psychicky i fyzicky náročné, počínaje sehnáním dárků pro děti /min. pro 170 /, plakáty na koncert, rozdáváme je i při koledování /1000 ks/, průkazky, evidence průkazek, veškeré protokoly, rozhovory pro Orlické noviny, Pardubický rozhlas, Kabelová televize, Český rozhlas, články do Česko-třebovského zpravodaje, pečetení kasiček, pro každou skupinku vlastní příprava všech věcí ke

kasičce/noviny,křídly,mapky,cukry,dárky.../, rozvoz kasiček /nejedeme 100 km/, počítání, banka.... a to jsem si určitě ani na všechno nevzpomněla.

Martin Skalický, Lanškroun:

1. 4 roky
2. Protože chci pomoci a nikdo jiný to nechce dělat.
3. Převážně u skautů a stále jich mám nedostatek.

Jana Faltusová, Lichkov:

1. 10 let.
2. Protože ráda pomáhám lidem, kteří to potřebují
3. Koledníky sháním z řad známých dětí nebo příbuzných a zatím jich je dostatek.

Marie Hajzlerová, Sázava:

1. Sběrka probíhá v naší obci více než 10let, já jsem přebrala štafetu po starší kolegyni a chodím s dětmi už minimálně 7let .
2. Dělám to proto, že to je pro dobrou věc, která pomůže získat prostředky pro různé projekty jež dále pomáhají potřebným. Osobně to cítím tak, že je to moje forma pomoci. Jeli-kož nepatřím do skupiny těch bohatých spoluobčanů, kteří můžou (resp. mohli by) pomoci větší finanční částkou, proto se snažím touto cestou pomoci nějaké peníze získat. A také je dobré podporovat tradice a vést děti od mala k pomoci druhým.
3. Koledníky nijak nesháním již několik let máme stálou partu. Když někdo nemůže, děti se již sami postarají, aby za sebe našly náhradu. Na tuto sbírku se těší a vždycky mají za sebe nějakého kamaráda, který v případě potřeby zaskočí.

Horáčkovi, Albrechtice:

1. Už ani nevíme, dlouho
2. Protože chceme pomoci
3. Koledníků je dostatek (i když někdy se zdá, že jich bude málo, ale vždycky to nějak dopadne..) a sháníme si je sami. Někdy je nemusíme shánět, hlásí se sami.

Marie Mikysková, Letohrad:

1. V Letohradě je tříkrálové koledování organizováno od roku 2001 - tehdy jsem se ho účastnila jako jedna z vedoucích skupinky králů. K roli asistenta jsem přišla o nějaký rok později.
2. Považuji za důležité dělat něco pro potřebné,

kteří se nemají tak dobře jako my. Charita jim prostřednictvím svých služeb může nějak pomoci, k čemuž svým dílem ráda přispěju. Zároveň se mi líbí, když můžeme ve dnech nového roku přinést radost do domů druhých. Je milé vidět, že naše návštěva někoho opravdu potěšila a že na ni třeba i čeká.

3. Koledníky jsou především skauti, zapojují se ale také dobrovolníci z farností, přátelé... každý rok mě potěší ti, kteří jsou ochotni se znovu zapojit, i když už pomáhají dlouhá léta, ale také ti, kdo mají odvahu se nabídnout k této službě poprvé...

Jiří Fajt, Petrovice:

1. Nejméně 10 let
2. Chceme pomáhat potřebným.
3. Koledníci se hlásí sami.

Pavla Grossmannová, Čenkovice:

1. Sběrka je u nás od začátku, já osobně jsem s organizací TS letos pomáhala po paní So-jákové poprvé.
2. Tuto funkci jsem přijala proto, že by mi bylo opravdu líto, kdyby se tato úspěšná akce v Čenkovicích již neměla konat. Byl to příjemně strávený den a i přes nepřízeň počasí to mně i koledníkům dalo mnoho dobrých zážitků. Většina občanů již bere sbírku jako součást vánočních svátků.
3. Mám dvě dcery do deseti let, takže jsme přibrali jejich kamarádku a problém se sháněním koledníků byl vyřešen.

Petr Lipenský, Ústí nad Orlicí:

1. Sběrku v Ústí organizuji od roku 2002 (v roce 2001 jsem byl jako „pěšák“ - vedoucí skupinky. Organizaci měla na starosti paní L. Moudrová)
2. Tenkrát se toho nikdo nechtěl moc ujmout. Zkusil jsem to zorganizovat a ono mi to už potom nějak zůstalo a vždy jsem byl osloven Charitou - a řekněte NE! :) . Sběrky se ujmou rád, protože vidím, že akce má smysl a je spousta dobrých lidí, kteří pomohou a pak mě jen těší, když vše hladce proběhne, včetně doprovodných aktivit (koncert).
3. Koledníky sháníme jak se dá: přemlouváním samotných dětí, přemlouváním rodičů, vyzýváme zájemce v kostele při bohoslužbách a na náboženství, provádíme nábor v základních školách, a spoléháme na loňské věrné koledníky.

Obyčejná maminka...

Paní Helena Kaplanová organizuje Tříkrálovou sbírku v Žichlíčku šest let. Loni měli šest skupinek a - jak říká - nejnáročnější je vždy zkoordinovat děti a vedoucí skupinek: „Některí koledníci chodí už delší dobu, ale vždycky musíme shánět další děti ze škol nebo z farnosti. Ideální je rodina, která vezme své děti nebo známé...“ Paní Kaplanová dělá maminku čtyřem romským dětem a od r. 2005 bydlí v rodinném

dětském domově v Žichlíčku. Tehdy byl díky lanškrounskému faráři Zbygniewu Czendlikovi zrekonstruován objekt bývalé fary a otevřen svému novému účelu.

Jak vás napadlo dát se v životě touto cestou?

Po revoluci v r. 1989 bylo v novinách hodně inzertů na SOS vesničky. Pracovala jsem tehdy jako zdravotní sestra a tato myšlenka mě zauja-

la. Udělala jsem si proto potřebné testy a nastoupila do SOS vesničky ve Chvalčově na Moravě jako „teta“. Docházela jsem do vesničkových rodin a pozorovala maminky, co a jak dělají, jak přistupují k dětem atd. Samozřejmě jsme - my tety - v těchto rodinách také pomáhaly. Každá maminka byla jiná a každé dítě bylo také jiné, takže pro mě to byla dobrá škola. Po celou tu dobu jsem si říkala: „Pane Bože, jestli to mám

dělat, tak ať to dělám, a jestli ne, tak ať mně řeknou, že se na to nehodím a já to přijmu. Po deseti měsících se z některých tet se staly maminky a touto cestou jsem se vydala i já.

Neměla jste obavy, jak to zvládnete?

Věděla jsem, že to nebude jednoduché, ale šla jsem do toho tak nějak jednoduše. Dostala jsem čtyři romské sourozence, kterým jsem chtěla udělat – podle svých možností – hezké dětství.

Kolik bylo tehdy dětem let?

Nejmladšímu ještě nebyly dva roky, Pepovi byly tři, Mírovi čtyři a Věrce pět let.

Jaké byly ty začátky?

Začátek byl na jednu stranu těžký – děti byly divoké, každé s jinou povahou, museli jsme si na sebe zvyknout, sžít se. Na každém dítěti bylo znát, jak dlouho bylo v dětském domově. Ale na druhou stranu to bylo milé – užili jsme si různé výlety a naše vzájemné navázání proběhlo až překvapivě dobře a rychle. Mám děti 14 let a za tu dobu mělo každé dítě nějaké složitější období, ale tak to je v každé rodině, kde je víc dětí... Naštěstí se to obvykle střídá a nepříjde vše naráz...

Po 6 letech v SOS vesničce v Chvalčově jste se v r. 2005 přestěhovali sem do Žichlinku. Jak se vám tu bydlí?

Dobře. Navíc jsme blízko mé původní rodině,

pocházím z Nekoře, takže děti mají blízko babičku a dědečka.

Jste sama na čtyři děti. Jak se to dá zvládnout?

Velká výhoda je, že děti jsou biologickými sourozenci, mají na sebe vazbu. Dobré je také, že první ze sourozenců byla Věrka, která má docela klidnou povahu. Plnila si své školní povinnosti, neměla potřebu vzdorovat, odmítovat, takže byla pro bratry dobrým vzorem. Ačkoliv výchova není všemocná, děti jsou zakotveny, vědí, že mají rodinu, kořeny... Ostatní už záleží na nich. Dostali šanci a věřím, že to dobré se v nich ukládá a časem se zúročí.

Také mi pomáhá, že se dodnes scházíme s některými maminkami ze společenství vesniček v Chvalčově, říkáme si, co kdo zrovna řeší a prožívá, a to nám dává vzájemně sílu. Teď jsem také více v kontaktu se svojí rodinou, takže některé věci řešíme v rodině...

Kde se teď děti učí?

Věrce je 19 let a je ve 4. ročníku zemědělské školy, obor veterinářství, Míra jezdí do Moravské Třebové na administrativu v sociálních službách, Pepa je ve 2. ročníku oboru kuchař, číšník a nejmladší 16letý nastoupil v Ústí do 1. ročníku na obor automechanik. Jsou na školách, uvidíme, jak to vše půjde...

Setkali jste se s rasismem?

S úplně drsnými nárazkami na romství – že by na nás někdo zaútočil nebo jsme museli před někým utíkat – jsme se nesetkali. Ale takové běžné hloupé řeči, to ano... Možná kvůli tomu děti naráží, až budou shánět práci...

Děkujeme za rozhovor.

Paní Kaplanová s Věruškou, kterou má v pěstounské péči na přechodnou dobu

Tříkrálová sbírka pomáhá

Některé lidské osudy připomínají špatný americký film – když už scénárista neví co, vymyslí nesmyslný dějový zvrat. Paní Rollerové z Kunvaldu před rokem vykradli dům a do týdne její manžel spáchal sebevraždu. Zůstala sama

se třemi dětmi. Sama na vzpomínky. Sama na otázku: „Proč?“ I děti na to vše zůstaly samy – přestože mají starostlivou a nesmírně statečnou maminku.

„Náš dům rozhodně není honosný, ale bydlíme na samotě, proto si nás asi vytipovali. Vykradli nás profesionálové – kriminalisté těžko hledali jakékoliv stopy, ačkoliv bylo nasněženo. Manžel byl hajný, já pracuji ve škole jako kuchařka. Na všechno, co máme, jsme dlouho a těžko šetřili. Když jsme vykrmili jalovici nebo býka, koupili jsme si televizi, foták nebo nářadí do dílny. Za sázení stromků v lese jsem si koupila kolo. Za vším, co jsme měli, byla spousta dřiny a práce. A to všechno nám ukradli. Mám velký pocit nespravedlnosti – vzali všechno i dětem z pokojíčku. Našemu 7letému Vojtíškovi sebrali pokladničku, kam si šetřil peníze, za které si chtěl koupit traktor na dálkové ovládání. Policie nakonec ty lidi dopadla. V protokolu bylo napsáno, že měli zbraně, které neváhali použít, takže jsem byla ráda, že nikdo nebyl v té době doma.

Někdy si říkám, že už to je dobré. Jsem založením veselý člověk a mezi lidmi se cítím dobře. Ale doma to na mě padne. Před spaním se mi vše promítá jako film, nemůžu spát, bolí mě hlava. Vím, že na tom jsou lidé

ještě hůř, ale je to tak moc těžké... Děti byly ze všeho také v šoku a vyrovnávaly se s tím každé podle své povahy. Některé se trápí samo v sobě, někdo měl potíže ve škole, ale díky pomoci učitelů se snad vše spravilo. Vojta stále hledá tátu, nemá si s kým povídat o traktorech. Všem nám moc chybí...”

Paní Lenka splácí dům, který potřebuje řadu různých oprav. Aby si přivydělala, chodí vypo-máhat do lesa: „Musím do zimy nechat udělat vrata ke stodole, už mám s jedním pánem dojednané zhotovení schodů. Některé lidé jsou starostliví,“ uvažuje paní Rollerová a mezitím přijde nejmladší synek ukázat úkol z matematiky. Maminka mu podepíše krasopisné číslice a dodává, že Vojta se chce naučit hrát na trubku nebo lesní roh. „Ještě že mám děti – ty mě drží nad vodou. Musím se o ně starat, musím s nimi mluvit, reagovat na jejich starosti.“

Po tragické události vyhlásila Obec Klášterec a Obec Kunvald finanční sbírku. ZD Kunvald darovalo Rollerovým počítač pro děti. Ob-lastní charita poskytla paní Rollerové finanční příspěvek z Tříkrálové sbírky na zakoupení bezpečnostních dveří. Původní nové modřínové dveře zloději vyvrátili a zničili. „Víte, když jsem sama doma, tak se tady bojím, ale s těmi dveřmi je to lepší... A Charitě jsem moc vděčná za pomoc. Hodně lidí mi pomáhá, nestačím ani všem poděkovat,“ uzavírá paní Lenka a balí nám na cestu zbylé koláčky ze stolu.

Některé lidské osudy, i když připomínají špatnou detektivku, vypovídají o síle a odvaze konkrétních lidí, a učí nás vážit si všedních věcí.

Paní Rollerová před novými dveřmi

Charitní ošetrovatelská služba a domácí hospicová péče

Ošetrovatelská služba nabízí odbornou zdravotní péči v domácím prostředí nemocného. Tato péče je ordinovaná lékařem a hrazena zdravotními pojišťovnami. Za rok 2012 ošetřily sestřičky celkem ve všech střediscích 1.515 pacientů, u kterých vykonaly 73.621 návštěv.

Poskytujeme zejména tyto úkony:

- podpora a zaškolení rodiny v péči o nemocného
- nácvik soběstačnosti a sebeobsluhy
- základní ošetrovatelská rehabilitace, bazální stimulace
- kontrola zdravotního stavu a užívání léků
- kontrola krevního tlaku, glykémie, saturace
- odběry krve a jiného biologického materiálu
- aplikace injekcí, inzulinu
- proškolení pacienta o diarežimu a zaučení aplikace inzulinu
- infuzní terapie (možnost infuzní pumpy), péče o centrální vstupy, porty, piccyc
- převazy (proleženin, bércových vředů, pooperačních a dalších chronických ran)
- cévkování žen i mužů, klyzma, výplachy, laváže
- nutriční výživa, sondy, pegy
- ošetrování stomií, drénů
- kyslíková terapie
- péče o onkologicky nemocné
- péče o umírající a těžce nemocné
- edukace bolesti a možnost podávání opiátů pomocí injekčního dávkovače
- zaučení a pomoc pacientům s domácí peritoneální dialýzou
- ošetrování pacienta s plicní ventilací

Setkání rodin hospicové péče

V r. 2012 doprovodily sestřičky Oblastní charity (střediska UO, Lanškroun, Letohrad, Chocẽ, Česká Třebová) ke konci života 72 pacientů. V únoru 2013 proběhlo setkání rodinných příslušníků těchto pacientů z celého regionu.

Pro všechny zde byl vytvořen prostor k setkání s druhými, ke sdílení emocí. Mnozí vyprávěli o svých blízkých, o které se starali, a vyjádřili své pocity smutku, ztráty energie a chuti do života nebo obavy z komunikace s druhými lidmi. Zazněla i slova díky na adresu sestřiček. Vrchní sestra Petra Kaplanová vyjádřila všem obdiv za jejich péči o své blízké, úctu a poděkování za spolupráci.

I když se plakalo, nebylo to ale smutné setkání. Nad smutkem totiž převládá fakt, že všichni udělali pro své nejbližší, co mohli, že se s nimi důstojně rozloučili, že si slovy nebo skutky vzájemně poděkovali za život... Jedna z pečujících žen uvedla: „Maminka mi zemřela v náručí. Pořád se mi omlouvala za to, že vyžaduje péči. Ale my jsme to přece dělali rádi! Celou dobu jsme věděli, že se máme rádi, a že jsme vděční za to, co jsme v životě jeden pro druhého udělali. I když jsme si to neřekli slovy, všichni jsme to věděli...”

Rozloučit se a zemřít v klidu

To je jeden z úkolů domácí hospicové péče i slova paní Dagmar Janouškové z Ústí nad Orlicí, která se 5 let starala o svého manžela Miroslava:

Manžel začal před pěti lety špatně chodit a stále se to zhoršovalo, až mu diagnostikovali Parkinsonovu nemoc. Už tenkrát mi ošetřující lékařka nabízel charitní ošetrovatelskou službu, ale to jsem péči o manžela ještě zvládala sama.

Jezdili jsme každý rok na celé léto do Pastvin na chatu, byli jsme tam ještě loni - i s vozíkem. Už to ale bylo problematické - dostat manžela na gauč, na křeslo, jednou spadl i s vozíkem... Doma manžel občas upadl na záchodě, to mi s ním pak pomohl soused. Loni v půli září mi paní doktorka znovu nabídla pomoc charitních sestřiček. Tentokrát jsem to přijala, protože už jsem na vše nestačila.

Manžel se léčil ambulantně, já bych ho do nemocnice nedala, ale neodsuzuji nikoho, kdo to udělá, někdy to jinak nejde. Je to ale velký rozdíl, když může člověk být doma mezi svými, nebo když je sám v nemocnici.... My jsme to štěstí měli.

Péče sestřiček byla bezvadná. Ony už ví, jak člověka chytout, aby ho to nebolelo. Ráno manžela umyly, poradily mi s ošetrováním, masírovaly mu nohy, protože už je nemohl natáhnout. V poledne přišly znova, obrátily ho, dokázaly vyměnit i cévku, měli jsme od pojišťovny půjčenou polohovací postel a sehnali jsme si i měkkou nafukovací matraci, aby se mu líp leželo. Ke konci sestřičky manželovi podávaly infuze, odsávaly hleny. Byly by ochotné chodit i večer, ale dcera je zdravotní sestra, tak už tatínka obstarala.

To víte, že začátku se před nimi trochu styděl, ale já jsem ho povzbuzovala: „Komu se podaří mít takový hezký holky kolem sebe!“ a on je moc bral. Sestřičky ho pohladily, vtípkovaly s ním, všechny se k němu moc pěkně chovaly... Já byla překvapená jejich přístupem k člověku, byla to všechno mladá děvčata a vždy přišla s úsměvem. Ve všem vyšly sestřičky vstříc, poradily - člověk vůbec neví, jaké existují pomůcky a materiály k ošetrování... Ta služba je skutečně úžasná.

Ke konci už to bylo náročné. Poslední týden skoro nemluvil a celkově scházel. Syn i vnoučata přijeli a v klidu se s ním rozloučili... Manžel zemřel 21. prosince ve věku 87 let. Přestože to je vysoký věk, stejně si ale musím zvyknout na to, že už není. Prožili jsme spolu 60 let, tak mi moc chybí... Ale udělali jsme pro něj, co jsme mohli. A on sám se snažil nám pomáhat. Měli jsme pěkný život, a to pak člověku nepříjde ztěžko se o druhého postarat. Máme prima rodinu, děti, vnoučata, výborné sousedy... když jsem potřebovala, každý mi pomohl. Sestřičky byly na manžela velmi hodné a hlavně mu poskytl naprosto profesionální péči. Manžel měl kolem sebe stále někoho z rodiny. Vlastně i pěkně zemřel - v kruhu svých nejbližších. Já jsem byla úplně klidná, on se usmíval a vypadal tak spokojeně...

Děti pak zařídily pohřeb, vnuci vybrali dědovy oblíbené písničky, udělali klip z jeho fotek a připravili si smuteční řeč, syn mu zahrál své písně. To jsem je obdivovala, jsou hodní...

Jsem ráda, že jsme mohli mít dědu doma, že jsme byli doposledka spolu a že naše rodina drží při sobě. Je důležité, že to vše děti vidí, protože se pak budou starat i o své rodiče, zůstane v nich cit. Smrt patří k životu...

Nedávno jsem u sebe měla na týden 4letou vnučku a ona se ptala: „Babi, je ti smutno po dědovi?“ Já řekla, že ano. A ona na to: „Tak se neboj, až můj táta bude dědou, tak on si tě vezme za ženu!“ To je přece krásný...

Stiskli jsme si ruku a maminka zemřela...

Paní Michaličková z Ústí n.O. se za pomoci charitních sester domácí hospicové péče starala půl roku o svoji umírající 78letou maminku...

„Maminka pořád upřednostňovala druhé a na sebe zapomínala,“ vypravuje paní Michaličková, „takže když jsme přišli na její nemoc, bylo už pozdě. Byla zvyklá být stále v akci a kdykoli vyhovět požadavkům svého manžela. Bylo mně jí velmi líto.“

Poslední dobou jsem pozorovala, že se trápí a není jí dobře. Na vyšetření nechtěla, ale nakonec jsem ji přesvědčila. Nebyla 30 let u gynekologa, ačkoliv jsem ji několikrát nabízel, že ji budu brát s sebou. V nemocnici jí udělali kompletní vyšetření a zjistili rakovinu děložního čípku v pokročilém stádiu. Nemohla už ani sedět, dělaly se jí boule v tříslech. Lékař nám doporučil ještě vyšší pracoviště v Pardubicích, ale i tam jí řekl, že na operaci už je příliš pozdě. Nabídl nám ozařování na onkologickém pracovišti. Maminka z toho byla zdrcená a my samozřejmě také - z plného zdraví naprostá beznaděje.

Půl roku od zjištění diagnózy k ní do bytu dojížděly 2x denně sestřičky z Charity. Já jsem tam dojížděla během dne, protože otec se sestrou, kteří s ní bydleli, nebyli bohužel schopní se o mamku postarat. Sama mám srdeční onemocnění, tak jsem se modlila, abych to vydržela. Sestřičky ráno přišly, zkontrolovaly všechny funkce, umyly mamku, daly injekci, bandážovaly nohy. Vždycky přišly v určený čas, s úsměvem, pohladily ji, byly přirozeně laskavé a dokázaly potěšit. Maminka slyšela laskavé slovo a brala je jako své přítelkyně. Zнала všechny jmény, vyptávala se na děti... V závěru byly k dispozici i v noci, takže jsem neváhala volat i v noci, když se zdravotní stav zhoršil. Půjčili jsme si také polohovací postel, toaletní křeslo, to je důležitá pomoc. Pomáhali mi také oba bratři. Týden před jejím koncem jsem tam i spala. I když to byl těžký týden, vnitřně mě velmi obohatil. Seděla jsem večer u maminky, a i když byla vyčerpaná, měla chvílky, kdy byla při vědomí, a vyprávěla mi okamžiky z dětství. To se úplně rozjasnila a povíдалa o svých devíti sourozencích. Ptala jsem se, jestli si pamatuje nás - své děti. Ona říkala, že nás měla nejradši na světě... Ztrátu nejbližších jsem už pocítila - zemřely mi dvě malé děti. Přesto jsem si ale říkala, jaké to bude, až zemře mamka? V tomto mi pomohla sestřička Kaplanová, protože nás upozornila, že se blíží konec a pokud chceme mamince poděkovat za život, ať to uděláme teď. Mě by to ani nenapadlo říkat, protože jsme nebyli zvyklí projevovat si city. Je to zvláštní, když vidíte blízkého člověka, který ještě dýchá, ale víte, že umírá. Zavolala jsem bratry, ať přijedou, že mamka od-

cháží. Ještě jsem jí šeptala: „Mami, počkej ještě, přijedou bráchové...“ Bratři přijeli, rozloučili se s ní, pohládili ji a poděkovali za život. Stiskli jsme si ruku a maminka zemřela. Jsem moc ráda, že jsme tento okamžik klidného rozloučení prožili, dokud ještě maminka dýchala. Sestřičky také po smrti maminku umyly a připravily tělo k odvozu. Za to jsem jim byla vděčná, asi bych to nezvládla. Jsem ráda, že jsem to vše prožila, mám v sobě pocit klidu, že jsem u mamky mohla doposledka být, že jsme se s ní rozloučili.“

Paní Michaličková nahlíží do složky, ve které má uloženy maminkou psané vzkazy nebo recepty a hodnotí službu domácí hospicové péče: „Jen díky této službě jsme mohli mít maminku doma a mohli ji doposledka držet za ruku. Nabízeli nám sice hospic, ale ten jen nejbližší v Červeném Kostelci nebo Chrudimi, a to je pro nás daleko. Lidé nevědí, co je čeká, každý průběh umírání je jiný. Sestřičky dělají svoji práci naprosto profesionálně a přirozeně. I pro ně musí být těžké, když vědí, že dělají poslední věci člověku. Tato služba je velmi užitečná a všechny sestřičky jsou na svém místě. Říkala jsem si, že takhle bych chtěla také jednou odejít...“

Poděkování

Pominuly chvíle, ve kterých jsme se jen těžko vyrovnávali s odchodem naší maminky a babičky. Nový rok přinesl i nové starosti i radosti, ale čas nezavál vzpomínky na společně prožitá léta, ta krásná, ale i chvíle poslední. A do těch vzpomínek na dobu ne příliš radostnou přicházejí i vzpomínky na ty, které nám byly v těch nejtěžších chvílích nejbližší, vzpomínky na sestřičky z Charity.

Chtěla bych všem sestrám, které se na ošetřování mé maminky podílely, moc poděkovat za jejich laskavost, odbornost, ochotu a iniciativu, se kterou za maminkou přicházely, bez ohledu na denní dobu nebo náročnost poskytované služby. Vždy s příkladnou láskou k člověku, o jehož existenci neměly dřív ani ponětí. Jejich chování je krásným příkladem skutečné pomoci bližním ve společnosti, která si těchto hodnot asi vždy neumí pořádně vážít. V. Š.

Vážené a milé sestřičky z ústecké Charity, děkujeme Vám za písemnou kondolenci i osobní upřímné projevy účasti při odchodu našeho tatínka.

Po jeho návratu domů z nemocnice po prodělaném zápalu plic v březnu letošního roku byl v podstatě odkázán na pobyt na lůžku a zejména díky pravidelné ošetrovatelské službě mohl dožít v klidu a v solidním komfortu své domácnosti v kruhu rodiny. Tomu výrazně napomohla i možnost zapůjčení kompenzačních pomůcek, které mu zmírňovaly následky onemocnění a stařecké bezmocnosti. Právě péče sestřiček z Charity s lidským a vždy vstřícným přístupem plným empatie mu umožnila prožít poslední týdny a dny života při zachování jeho osobní důstojnosti. Velmi si vážíme i pomoci přímo v den úmrtí.

Za pečlivou a zároveň profesionální péči o našeho tatínka vám všem moc děkujeme.

Se srdečným pozdravem a přáním všeho dobrého

Podepsány dvě dcery a syn pacienta

Kontakty:

Petra Kaplanová,
vrchní sestra
17. listopadu 69
tel. 731 402 322

vedoucí středisek:

Ústí nad Orlicí:
Viola Langerová
17. listopadu 69
tel. 731 402 340

Česká Třebová:
Dana Tajstrová
Matyášova 983
tel. 731 402 330

Choceň:

Pavla Pražáková
Pernerova 1573
tel. 731 402 332

Lanškroun:

Gabriela Smoláková
Nám. A. Jiráka 2
tel. 731 402 339

Letohrad:

Helena Jurenková
Na Kopečku 356
tel. 731 402 338

www.uo.charita.cz

Regionální půjčovna kompenzačních pomůcek

Domácí péči usnadní vhodné kompenzační pomůcky, které přinášejí větší komfort pacientovi i pečujícím osobám. Zapůjčením vhodné kompenzační pomůcky dochází ke zkrácení doby pobytu uživatele v institucionální péči. Služba tak umožňuje uživateli se sníženou soběstačností zůstat součástí přirozeného prostředí a dál plnohodnotně žít v okruhu svých blízkých.

V našich půjčovnách si můžete zapůjčit

- Elektrické a mechanické polohovací postele
- Antidekubitní a válcové matrace s kompresorem
- Stolek k lůžku
- Hrazda volně stojící k posteli
- Mechanické invalidní vozíky
- Toaletní vozíky a židle
- Chodítka – krokovácí, s límcem, čtyřkolové s brzdami

- Francouzské hole
- Nástavce na WC
- Sedačky na vanu
- Koncentrátor kyslíku
- Geoskeeper – náramky pro tísňová volání
- Biolampy
- Cvičební přístroj Motomed – elektrický, rotoped – mechanický
- Zvedák se závěsem elektrický
- Klíny na polohování

Nabídka speciálních pomůcek

Oblastní charita Ústí nad Orlicí nabízí k zapůjčení speciální pomůcky pro handicapované občany, které jim umožňují a usnadňují pohyb v přírodě. Jedná se o elektrický skútr, tandemové kolo, tandemovou tříkolku, kolo se sedačkou pro handicapovaného a odlehčené invalidní vozíky.

Pomůcky pořídila Oblastní charita díky partnerství v projektu „Orlické hory pro všechny“, který je výsledkem spolupráce místních akčních skupin MAS ORLICKO, MAS NAD ORLICÍ a MAS POHODA venkova.

Všechny výše uvedené pomůcky je možné si zapůjčit v Regionální půjčovně kompenzačních pomůcek v Letohradě, Na Kopečku 356, tel. 731 598 830 nebo 465 620 249, e-mail: pujcovna.let@orlicko.cz. Aktuální ceník a provozní dobu najdete na www.uo.charita.cz

Kontakty:

Letohrad, Na Kopečku 356
Marie Macháčková, tel.: 731 598 830, 465 620 249
E-mail: pujcovna.let@orlicko.cz

Ústí nad Orlicí
17. listopadu 69, Sr. Pavla Rychnovská, tel.: 731 402 314
e-mail: pujcovna.uo@orlicko.cz

Lanškroun
Havlíčková 1129, Věra Štefanová, tel.: 733 611 556
e-mail: pujcovna.lan@orlicko.cz

Dům pokojného stáří sv. Kryštofa

Denní stacionář

Oblastní charita Ústí nad Orlicí nabízí seniorům a občanům s tělesným postižením od 40 let věku službu denního stacionáře. V zařízení se pečovatelky individuálně věnují každému klientovi podle jeho potřeb. Pro někoho je důležité procvičovat paměť nebo jemnou motoriku, někdo rád sleduje televizi nebo hraje karty, jiný má rád klid, četbu atd. Vedle individuálních činností se klientům dopomáhá při chůzi nebo toaletě, podává jídlo, cvičí se nebo chodí na procházky. Zájemcům nabízíme také dopravu do stacionáře i zpět včetně vypravení a ustrojení.

Stacionář je v provozu v pracovní dny od 7 do 15.30 hod.

Z úspěšného vystoupení kerhartické skupiny Šedousbend v denním stacionáři

Pečovatelská služba

Poskytuje pomoc při zvládání činností, které si uživatel nemůže vykonat sám z důvodu svého věku nebo zdravotního stavu:

- pomoc a péče při osobní hygieně
- pomoc při zajištění a podání stravy
- pomoc při zajištění chodu domácnosti (úklidy, žehlení, praní, mytí oken, nákupy atd.)
- zprostředkování kontaktu s okolím, doprovody, doprava

Dům pokojného stáří sv. Kryštofa a denní stacionář

Sokolská 68
Ústí nad Orlicí
Bc. Dana Matoušková, vedoucí
Tel. 465 522 375, 731 402 341
e-mail: dps.ustino@seznam.cz
www.uo.charita.cz

O starých lidech

Když navštěvuji domy důchodců a vyptávám se starých lidí na jejich děti, mnohdy odpovídají, že je nevidají, protože děti mají moc práce, takže je nakonec ještě omlouvají. Je mnoho takových, kdo opouští ty, kdo je živili, vychovávali, utírali jim zadek. Bolí mě to, ve svém nitru pláču. A to nemluvíme o tom, čemu já říkám skrytá eutanazie: v nemocnicích a v ústavech sociální péče neposkytují starým lidem léky a potřebnou péči.

Starý člověk je přitom nositelem dějin, vzpomínek, paměti národa, vlasti, rodiny, kultury, náboženství. Hodně toho prožil, a i kdyby se dnes choval jako senilní hlupák, zaslouží si naši nejhlubší úctu. Vždycky mě zarazelo, že čtvrté přikázání jako jediné obsahuje slib: „Cti otce svého a matku svou, a dobře ti bude na zemi.“ Jak si vážíš svých rodičů, tak odmění Bůh ve stáří i tebe. Ukazuje to, co o stáří míní Bůh. Musí ho velmi milovat, protože překypuje požehnáním těm, kdo se k rodičům chovají soucitně. Já sám jsem na prahu stáří, neodmítám je. Přípravuji se na to a chtěl bych být jako uleželé, ne zkysané víno. Starcova hořkost je horší než kterákoliv jiná, protože je nenávratná. Starý člověk je povolán k míru, k pokoji. Prosím o tuto milost i pro sebe.

Starý člověk ví, vědomě či nevědomě, že musí zanechat svědectví o životě. Neformuluje je výslovně, ale žije podle toho. Měl jsem štěstí, že jsem poznal všechny svoje babičky i dědečky; první zemřel v mých šestnácti letech. Každý z nich mi něco dal, každý z nich byl jiný a na všechny vzpomínám v dobrém. Moudrost starých lidí mi velmi prospěla a mám je od té doby v úctě.

z myšlenek papeže Františka

Osobní asistence

Osobní asistence je služba poskytovaná seniorům a lidem s různými typy postižení z celého orlickoústeckého okresu. Službu lidem poskytujeme v jejich domácnostech a všude jinde tam, kde se právě pohybují. Osobní asistent pomáhá s tím, co člověk kvůli svému zdravotnímu stavu nezvládne sám. Jsme tu proto, abychom seniorům, nemocným a lidem s postižením umožnili žít plnohodnotným způsobem života. Služba není věkově omezena.

Nabízené služby

- pomoc s oblékáním, svlékáním, při pohybu apod.
- pomoc s hygienou
- pomoc se stravováním
- pomoc s úklidy, nákupy, při pochůzkách apod.
- doprovod do divadla, knihovny, na výstavu
- - doprovod do školy, zaměstnání, k lékaři apod.
- pomoc při jednání s úřady
- pomoc při prosazování práv a zájmů
- doprovázení uživatele, dohled

Osobní asistentka, paní Vychytilová, chodí ke klientce dvakrát denně druhým rokem. Paní přes den leží na posteli, protože se už neudrží na nohách. Asistentka nejdříve pomůže s hygienou, pak podá klientce oběd a při jídle dohlíží,

aby neměla potíže s polykáním. Chvilí koukají na televizi a pak se ustrojí a jdou na procházku. Na procházky se obě moc těší a můžete je potkat i v družném hovoru: „Všechno paní vysvětlují, jak má dát nohy, abych ji mohla posadit na vozík, pokaždé ji řeknu, co budeme dělat a ona na to reaguje. Buď řekne, že je spokojená, a když nechce, tak to neděláme, a vymyslíme něco jiného,“ uvádí osobní asistentka ke své práci.

Poděkování

Dobrý den,
právě jsme se s manželem vrátili z dovolené a večer jdu na noc za tatínkem, kde se poprvé uvidím s novou osobní asistentkou. Děkuji vám za ochotu, s jakou nám všichni pomáháte. Tatínek vypadal spokojeně a určitě si po pár dnech na novou paní zvykne. Mám pocit, že ve výběru asistentek k našim rodičům máte velmi šťastnou ruku a já pevně věřím, že se u nás situace časem více uklidní, a nějaký rok to ještě třeba takhle půjde dál. Ještě jednou za všechno děkuji.

A.P.

Kontakt:

Na Kopečku 356, 561 51 Letohrad
Bc. Marie Maříková
Tel.: 734 769 711
e-mail: osobni.asistence@orlicko.cz

Občanská poradna

- prostřednictvím poradenských služeb usiluje o to, aby občané (zejména osoby v nepříznivé sociální situaci) netrpěli neznalostí svých práv a povinností, neznalostí dostupných služeb nebo neschopností účinně vyjádřit své potřeby, či hájit své oprávněné zájmy
- je nezávislým místem bezplatné, důvěrné a nestranné pomoci, provází občany při jejich obtížích a přijímá každého občana s každým dotazem. Zároveň občanská poradna podporuje občany při zvládání problému vlastními silami.
- poskytuje poradenství v těchto oblastech: sociální pomoc, bydlení, sociální dávky, pracovní vztahy, rodina a mezilidské vztahy, majetkoprávní vztahy, ochrana spotřebitele, dluhová problematika a exekuce

V roce 2012 navštívilo občanskou poradnu 1016 uživatelů a proběhlo 1216 kontaktů.

Věci se hýbou...

Služba odborného sociálního poradenství je částečně podporována z Tříkrálové sbírky. Je bezplatná a otevřená každému zájemci. Nabízíme vám jeden z případů s dobrým koncem:

Klientka navštívila občanskou poradnu za sebe a svého manžela. Přestože bylo chladno, přišla nalehko. Na otázku: „S čím vám můžeme pomoci?“ paní odpověděla jednoznačně: „Nemáme peníze na jídlo ani bydlení.“

Z rozhovoru jsme zjistili, že s manželem už nějakou dobu přebývají po ubytovnách. Doporučili jsme jí proto, aby se oba evidovali na úřadu práce, aby za sebe měli hrazené zdravotní a sociální pojištění. Klientka by mohla požádat o invalidní důchod, možná i příspěvek na péči a manžel může zkusit brigádu. Evidence na úřadu práce umožňuje přivýdělek do 4.000,- Kč měsíčně. Pokud by měli stálý příjem, mohou požádat o oddlužení (tj. osobní bankrot). Tuto návštěvu jsme ukončili s tím, že na kontaktním místě úřadu práce podle svého trvalého bydliště požádají o dávku Mimořádné okamžité pomoci ze systému dávek Pomoci v hmotné nouzi.

Po nějaké době jsme se s klientkou na poradně setkali znovu. Mimořádnou okamžitou pomoc nedostali. Vysvětlili jsme paní, že dávka není nároková. Existují přísné podmínky k rozhodování o tom, komu kontaktní místo úřadu práce tuto dávku poskytne a komu ne. Klientka se nám svěřila, že se její zdravotní stav nezlepšuje. S nastávající zimou je jí čím dál hůře. S manželem se navíc hodlají rozvést. Manžel dosud přispíval na společné bydlení, protože si našel brigádu. Ona sama však nebude mít na nájem. Děsila se představy, že by se svým zdravotním stavem zůstala „bez domova“.

V občanské poradně jsme se s paní viděli ještě několikrát. Pomohli jsme jí s návrhem na rozvod a nabídli kontakty na pobyťovou sociální zařízení, kde by ji mohli přijmout. Ze svého invalidního důchodu si zatím zvládala platit

ubytovnu. Protože manželé mají právo na stejnou životní úroveň, doporučili jsme klientce, aby svého manžela žádala o dorovnání financí. Manžel jí tedy začal přispívat alespoň na stravu.

Nedávno se za námi paní opět zastavila, aby se podělila o svoji radost: „Musím vám poděkovat za pomoc. Věci se hýbou... Budu se stěhovat!“

Bc. Veronika Dušková

tel.: 734 281 415 (denně v provozní době)
465 520 520 (Ústí nad Orlicí, záznamník)
468 003 465 (Vysoké Mýto, záznamník)
Po zanechání vzkazu na záznamníku voláme zpět.
e-mail: poradna@orlicko.cz
www.uo.charita.cz,
www.obcanskeporadny.cz

OP Ústí nad Orlicí

Oblastní charita Ústí nad Orlicí
17. listopadu 69, 562 01 Ústí nad Orlicí
PONDĚLÍ 9 – 12* 13 – 16
ČTVRTEK 9 – 12 13 – 16*
* pondělí dopoledne a čtvrtek odpoledne jen objednaní
(sepisování návrhů na oddlužení)

OP Letohrad – kontaktní místo

Oblastní charita Ústí nad Orlicí
Na Kopečku 356, 561 51 Letohrad
ÚTERÝ 9 – 12 (lichý týden)

OP Králíky – kontaktní místo

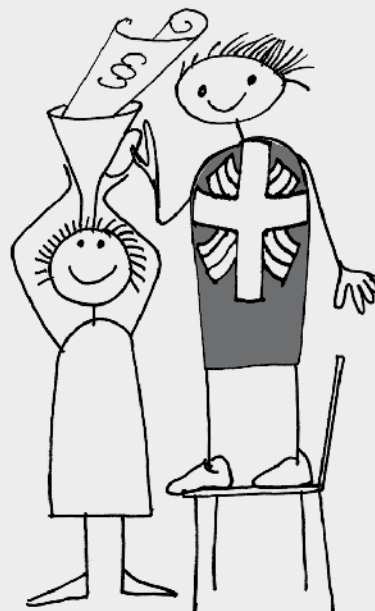
Gymnázium a ZŠ Králíky
Moravská 647, 561 69 Králíky
ÚTERÝ 9 – 12 (sudý týden)

OP Lanškroun – kontaktní místo

Centrum sociálních služeb
Havlíčкова 1129, 563 16 Lanškroun
STŘEDA 9 – 12 (2. a 4. v měsíci)

OP Vysoké Mýto – kontaktní místo

Centrum sociálních služeb
Plk. B. Kohouta 914, 566 01 Vysoké Mýto
STŘEDA 9 – 12 (1. a 3. v měsíci)
Aktuální provozní dobu si, prosíme, ověřte.

Centrum pod střechou Letohrad

Rodinné centrum Mozaika

V Centru pod střechou najdete mimo jiné Rodinné centrum Mozaika. Nabízíme zde neutrální prostor pro setkávání rodin s dětmi. Vzájemně propojený komplex aktivit vytváří podmínky pro podporu rodin, rozvíjení rodičovských kompetencí. Rodiče u nás mohou s dětmi navštěvovat zpívání a vyrábění s dětmi, cvičení na míčích pro těhotné a ženy po porodu, šicí dílnu, kroužek vaření či neorganizovaná setkávání a sdílení. Do centra si také zveme odborníky z oblasti psychologie, zdravotnictví, sociální problematiky apod. a to jak při dopoledních, tak také odpoledních aktivitách. V roce 2012 nově vznikla svépomocná skupina matek

na rodičovské dovolené, kde se ženy setkávají a probírají své problémy, radosti a vzájemně se podporují. Zaměřujeme se na aktivity posilující vztahy v rodinách. Pořádáme karnevaly, Den pro rodinu, Pochod světylek atd. burzy oblečení a hraček, různé besedy, workshopy, Podzimní odpoledne pro prarodiče a vnoučata. O naše služby je zájem o čemž svědčí vzrůstající návštěvnost. Dochází k nám nejenom rodiny z Letohradu, ale také z okolních vesnic. Od září 2013 nabízíme dvakrát do týdne hlídání dětí. Otevřeno máme každý den dopoledne a ve čtvrtek také odpoledne. Práce nás těší a doufáme, že v ní budeme moci i nadále pokračovat.

Ohlédnutí za příměstskými tábory 2013

I v letošním roce se v Centru pod střechou konaly již tradiční příměstské tábory a to dva týdny v červenci a dva v srpnu.

První týden nesl název Máme rádi zvířata. Pro děti bylo připravené povídání o domácích zvířatech oživené spoustou her, kvízů a soutěží. Druhý den jsme navštívili místní chovatelku koz, děti si zvířátka nakrmily, zjistily kde nocují, kolik dá práce se o takové stádo starat. Také se podívaly na výrobu domácích kozích sýrů. Z návštěvy si odnesly vlastnoručně vyrobenou papírovou kozu na kolíčku a nazdobený medový perníček. Dále jsme vyrazili na farmu do Líšnice, kde si táborníci vyzkoušeli jízdu na koni, prohlédli domácí zvířata jako ovce, prasata, husy, slepice ...

Druhý týden jsme se proměnili na piráty. Děti si vyrobily pirátské čepice, vlajky posádky a loď z větví. Takto vyzbrojeni jsme se vydávali na dobrodružnou plavbu směr Bažantnice. Děti musely ve své lodi prokázat obratnost, týmového ducha, trpělivost a také smysl pro humor.

Třetí týden byl inspirován Letopisy Narnie. Děti našly ve skříni mapu a deník, který zde zanechal jeden z obyvatelů Narnie. Vzpomíná v něm na to, jaká byla jeho země, když v ní vládl moudrý a spravedlivý král Aslan. Všichni zde žili v míru a pokoji, po celém kraji se nesla vůně květů, všichni byli šťastni. Pak se ale k moci dostala Ledová královna, celou zemi pokryla sněhem a ledem. Nikdo nikomu nemohl věřit. Ten,

kdo se proti královně provinil, byl proměněn v sochu. V deníku se také psalo, že jedině potomek Adama a Evy může Narnii zachránit. Tak jsme se do toho s dětmi pustili. Skříni jsme prošli do začarované země, kde na nás čekala spousta dobrodružství. Museli jsme se dvakrát utkat s ledovou královnou, nakonec jsme ale zvítězili a Narnii od zlé moci osvobodili.

Úryvek z deníku aneb jak to viděly děti:

9. srpna

„Dnes jsme hráli hry: antilopy a lvi, veverka. Dolinu ovládla kouzelná koruna a přivedla s sebou 3 chlápky, který proti nám bojovali a tak vznikla bitka, ale my jsme se nedali! Vyhráli jsme a zničili jsme korunu ledové královny...“

Čtvrtý týden jsme se ocitli na Tajuplném ostrově, kterým jsme putovali, poznávali ho a prožívali různé příběhy. Naším cílem bylo dostat se na druhou stranu ostrova, kde na nás čekala loď, která nás zavezla zpět. Během putování jsme potkali místní obyvatele, kterým děti prodaly své výrobky, které si musely samy ocenit a to ostrovní měnou lebiče, linspríče a trojiče. Za utracené peníze si mohly nakoupit zboží nezbytné pro přežití.

Letos náš tábor navštívilo cca 120 dětí. Děkujeme za pomoc všem dobrovolníkům, kteří se na přípravě a průběhu táborů podíleli. Akci finančně podpořilo MŠMT a město Letohrad.

Petra Jarošová, Olga Pražáková

Volnočasové aktivity

Další činností, kterou v Centru pod střechou najdete, jsou volnočasové aktivity realizované prostřednictvím kroužků. Smysluplné trávení času dětí a mládeže považujeme za dobře stanovený cíl naší práce. Nabízíme zde bubnování na djembé, tvoření pro děti, keramiku, modeláře, nově „dramaták“. Kroužky zajišťují zaměstnanci a externí pracovníci.

Petra Jarošová

Nízkoprah – průvodce dospíváním

Oblastní charita Ústí nad Orlicí provozuje Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež (NZDM) v Letohradě již 10 let. Vedoucí tohoto zařízení, Bc. Václav Neruda o této službě říká:

Co to vlastně je NZDM?

Odborně řečeno je to sociální služba pro děti a mládež preventivního charakteru. V praxi vytváříme a poskytujeme bezpečný prostor pro jejich dospívání. V dospívání člověk experimentuje, zkouší různé hranice, to je normální. My jim v tom hledání svého „místa na slunci“ nabízíme oporu, zázeň. Je přirozené, že někdy narazí, vždyť nic nezkaží jen ten, kdo nic nedělá. My pracovníci nízkoprahu jim pomáháme v tom, aby ty nárazy na sebe sama, vrstevníky i svět dospělých zvládli co nejlépe a bez následků.

A co ten nízký práh – co to znamená?

Pojem nízkoprahový znamená, že k nám děti a mládež mají snadný přístup. Může k nám přijít kdokoli – bez poplatku, bez objednání, otevřeno máme v odpoledních hodinách, kdy jsou děti doma ze školy. Mládež zde může smysluplně trávit volný čas, něco se o sobě dozvědět, něco zažít.

Je to tedy něco jako družina nebo zařízení pro „zlobivé děti“?

Ani jedno!!! K nám může přijít každý, kdo v období dospívání něco řeší, neví si s něčím rady, nebo se třeba „jen“ nudí. Někdo má potíže s prospěchem, jiný má samé jedničky, ale nemá kamarády, někdo nemá peníze na zájmové kroužky a je sám doma, někdo si nerozumí s rodiči, jiný s vrstevníky... A ti všichni jsou u nás vítáni.

S jakými tématy se setkáváte?

Kromě jiných jsou to: škola a prospěch, vztahy mezi spolužáky a ve skupině, vztahy v rodině, otázky budoucnosti, trávení volného času, zakázané ovoce v podobě návykových látek, předčasné sexuality a podobně.

Jak je služba využívána?

Za rok 2012 k nám přišlo přes 100 klientů. Někdo přišel jen párkrát, někdo docházel častěji. V r. 2013 to bude ještě víc.

Jak to vypadá, když k vám přijde zájemce o „nízkoprah“?

Naše práce je založena na vztahu. Hodně času tedy trávíme povídáním. Tak zjistíme, co kdo potřebuje. Výstupem může být například poradenství, doučování, nebo nějaká činnost. Probíráme také preventivní témata jako jsou drogy, bezpečný internet, šikana, práce a brigády apod.

Naše práce je založena na důvěře a přijetí. Z této pozice s dětmi a mládeží jednáme – podporujeme, radíme, plánujeme, informujeme, motivujeme, nabízíme... Snažíme se předat jim povědomí o tom, že některé hranice jsou nedotknutelné (drogy, násilí, automaty...) a některé hranice je možno posouvat (práce na sobě, učení, vztahy...)

Ke koloritu starší generace někdy patří stížnosti na „dnešní mládež“. Jak vnímáte současné mladé lidi?

Jsou pod velkým tlakem. K tomu, co kdy prožívali všichni mladí – tedy generační spory, škola, vztahy, vlastní tělesné a hormonální změny – dnes ještě přistupují moderní technologie a technika a dále problémy s rozbitými rodinami. Dnešní svět je složitější a jistot je méně. Puberta je pro řadu z nich těžké období a je dobře, když v něm můžou mít průvodce, podporu, někoho, kdo jim podá pomocnou ruku.

Jaké plody nese vaše práce?

Často nemáme zpětnou vazbu a často ta práce ponese plody až později. Všechno se nedá změřit. Víme, že dobře vidět je pomoc s doučováním - učitelé ocení snahu žáka a žák zase vidí, že vědomosti nespadnou z nebe. Dobrý ohlas máme také na akce, které si klienti sami zorganizují. Z toho mají radost a my také.

Centrum pod střechou, Taušlova 714, Letohrad
podstreichou@seznam.cz, tel. 731 402 336, facebook: NZDM Letohrad,
www.uo.charita.cz

V roce 2012 byly v rámci rekonstrukce Centra pod střechou zakoupeny a instalovány elektrické přímotopné panely ve výši 66.000,- Kč. Panely byly pořízeny díky projektu „Teplo pod střechu“, který podpořili na Burze filantropie v Ústí n.Orl. tito donátoři: IVECO, Konzum, Maso-Eko, Město Ústí nad Orlicí, Pardubický kraj. Děkujeme.

**IVECO
IRISBUS**

Centrum sociálních služeb Lanškroun

„Šance pro rodinu“ – sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi

Služba na podporu rodin s nezaopatřenými dětmi, které se ocitly v takové situaci, že je nějakým způsobem narušen nebo ohrožen vývoj dítěte. Služba je určena pro rodiny, které potřebují podporu při obnově svých základních funkcí a je poskytována přímo v domácím prostředí rodin na celém území orlickoústecka. Sociální pracovníce Charity chodí v současné době do 17 rodin, které potřebují podporu v běžných činnostech, zejména např. v oblasti péče a výchovy dětí, sociální terapie a finanční či dluhové problematiky. Nabízíme příběh jedné klientky:

Nemusím mít dvě kávy denně...

Paní P. z Ústí n.O. je v invalidním důchodu. Má diagnostikovanou psychotypální poruchu osobnosti, která se projevuje např. poruchami myšlení, sociální izolací, zpomalenými nebo nepřiměřenými reakcemi, řada pacientů s tímto onemocněním není schopna běžné

činnosti. Před třemi lety se vdala a zatoužila po miminku. Ošetřující lékařka ji v tomto rozhodnutí podpořila, ale zároveň upozornila, že po porodu se může její nemoc zhoršit. Z obavy, zda zvládne péči o dítě, se paní P. dostala pod dohled odboru sociálních služeb města, které jí následně doporučilo terénní službu „Šance pro rodinu“. Tato služba jí mohla nabídnout pomoc a podporu při zvládání neočekávaných situací, které péče o dítě přináší.

První návštěva se uskutečnila v září 2012, to bylo Dominikovi 14 dní. „Z prvního setkání jsem měla obavy,“ říká klientka, „ale pak jsem zjistila, že není důvod. Když se něčeho bojím, zeptám se sama sebe, proč se vlastně bojím, a pak zjistím, že důvod není. Hodně mi v tom pomáhá víra. Proto jsem si také ke spolupráci vybrala službu Šance pro rodinu. Mně jako věřící byla totiž služba Charity nejbližší. A nakonec jsem velmi spokojená, pracovníci se ke mně chovají mile a důstojně.“

Veronika Kuklová, která do rodiny dochází, k tomu dodává: „Pro naši klientku bylo důležité, aby cítila podporu při péči o Dominika.

Naše klientka potřebuje být připravena na každou nečekanou situaci, potřebuje jistotu známého, aby se cítila bezpečně. Neočekávané věci ji mohou těžce zasáhnout. A péče o novorozené dítě je plná neočekávaných situací. Naše klientka ale starost o miminko zvládá stále lépe a jistěji, takže sem chodíme už jen jednou týdně.“

Paní P. mluví pomalu. Někdy nereaguje, když byste reakci čekali, občas se usměje na Dominika, a jen tak mimochodem říká hluboké pravdy o sebepoznání, které má prožité na vlastní kůži: „Starat se o malé dítě je náročné, ale

mám radost, že to zvládám. Postupně se mi daří dělat věci, na které nemůžu být dopředu připravená. Třeba jsem si myslela, že přebalím a nakojím syna a pak si budu něco dělat sama. Ale ono to tak nejde, protože přebalím, nakojím, a pak dítě brečí a já si nemůžu jít nic dělat. Nezbyvá mně nic jiného než to přijmout, a v tom mi hodně pomáhá právě Charita. Pro mě je hlavní ujištění, že dělám věci správně a že si můžu s někým promluvit o tom, co mě tíží“ říká klientka a na otázku jak přijímá neočekávané situace odpovídá: „Jdu na to logicky, mám jen dvě možnosti. Když to nepřijmu, co se stane? Budu z toho špatná já, Dominíček i lidi kolem mě. Takže musím přijmout situaci. Musím přijmout lidi kolem sebe. Musím přijmout sama sebe – že mám nějaké omezení. Vím, že jsem jiná, a nemám moc kamarádů, ale měnit se kvůli tomu nebudu. Musím si vybrat: buď budu mít kamarády, ale nebudu taková, jaká jsem, nebo budu sama sebou, ale sama... To je životní proces a není to jednoduché... Občas brečím, ale to mi pomáhá, je to očistné. A někdy mi pomůže, když to zlehčím a řeknu si: nemusím mít dvě kávy denně...“ říká s úsměvem, a dále se svěřuje se záviděníhodnou zálibou v domácích pracích. Úklid ji naplňuje, motivuje k soustředění a meditaci. Ke zdánlivě jednoduchým aktivitám patří i návštěva bufetu:

„Každou středu ustrojím Dominíčka a jdeme na procházku do nemocničního bufetu. Tam chodím velmi ráda – mám krásné vzpomínky na porodnici. V bufetu je moc dobrá obsluha, chovají se hezky k lidem, na každého se usmějí – to není všude obvyklé. Vždycky si tam dám karamelový banánek, posedíme a jdeme domů. To je taková moje odměna, je potřeba se v životě pochválit...“

Možná celé to povídání teď už vypadá jako ide-

ální stav. Ale za tím vším je mnoho trápení, depresí, rodinných neshod, trvalé brání léků, všudypřítomná možnost ataku nemoci, a také roky trpělivosti a dobré vůle lidí, kteří paní P. kdy pomohli. Jedním z těch, kdo jí jsou nyní v životě nablízku jsou i pracovníci služby „Šance pro rodinu“. Je dobré, že taková lidé tu jsou a že se rodiny, které potřebují pomoc, mají kam obracet.

„Šance pro rodinu“ – sociální rehabilitace Lanškroun

V říjnu 2013 byla uvedena do provozu nová služba na podporu lidí v nepříznivé životní situaci, kterým má dopomoci k jejich samostatnosti a nezávislosti.

Provozní doba:

Ambulantní:

úterý: 8 – 12 h.
čtvrtek 12 – 16 h.

Terénní:

pondělí 7:30 – 16:00 h.
úterý 12:00 – 16:00 h.
Středa 7:30 – 16:00 h.
čtvrtek 7:30 – 12:00 h.
pátek 7:30 – 16:00 h.

Kontakt:

Šance pro rodinu,
Centrum sociálních služeb, Havlíčkova 1129, Lanškroun
Eva Ježková, DiS., tel. 734 281 416,
centrum.lan@orlicko.cz, sance@orlicko.cz

www.uo.charita.cz

Služba je určena lidem v nouzi od 18 do 64 let (osoby v krizi, rodiny s dětmi, osoby do 26 let opouštějící školská ústavní a výchovná zařízení nebo náhradní rodinnou péči, osoby s lehkým mentálním postižením). Klientům služby je k dispozici 6 bytů, délka pobytu je zpravidla 1 rok. Sociální pracovníci pomáhají klientům postavit se do samostatného života. Pomáhají jim v návratu do činnosti, potřebných pro praktický život (např. péče o domácnost nebo o děti, samostatný pohyb a orientace, zprostředkování kontaktu se společenským prostředím, výchovné a vzdělávací činnosti atd.)

Sociální pracovníci poskytují služby buď přímo v domácnostech klientů (terénní forma) nebo v Centru sociálních služeb (ambulantní forma).

Nízkoprahové zařízení pro osoby bez přístřeší

V roce 2013 zahájila v Lanškrouně činnost také tato služba, kterou v současné době využívá kolem 12 klientů. V Centru sociálních služeb mají lidé bez domova možnost hygieny, výměny oblečení a sociálního poradenství.

Provozní doba:

pondělí 8 – 14 h.
úterý 8 – 14 h.
středa ---
čtvrtek 8 – 14 h.
pátek 8 – 14 h.

Adopce na dálku

Oblastní charita má v současné době v evidenci 13 indických dětí, které podporuje ze sbírek, pořádaných každoročně v kostelech letohradské farnosti. Ve sbírce, která byla ukončena v únoru 2013 se vybralo 96.850,- Kč. Tato částka putovala opět na podporu vzdělání indických dětí. (Na jedno dítě se platí 5.000,- Kč, ze kterého se hrají školné, školní pomůcky a brašna, uniforma, strava, základní zdravotní péče a tábor.) Zbylá část sbírky byla použita na přidruženou charitativní akci „Podpora bydlení chudých rodin s dětmi“. Oba tyto projekty organizuje Diecézní katolická charita Hradec Králové v oblasti Belgaum, jedné z nejhudších částí Indie, a oba pomáhají těm nejslabším rodinám postavit se na vlastní nohy.

Jedna z našich indických dívek nám napsala:

Drazí sponzoři - rodiče,

doufám, že se máte dobře a těšíte se dobrému zdraví a že tam máte hezké počasí. Já se mám dobře, stejně i celá moje rodina. Všichni se za Vás modlíme.

S Vaší pomocí se mi studium velmi daří. V posledních testech se mi velmi dařilo a už se těším na prázdniny, které budou dlouhé dva měsíce. Mám velkou radost ze známek, které dostávám, i moji rodiče jsou se mnou velmi spokojeni.

Prázdniny strávím se svými rodiči, doufám, že se podíváme na nějaké zajímavá místa. Budu i chodit na letní kurzy do školy, doufám, že se toho hodně naučím.

Děkuji ještě jednou za Vaši pomoc se studiem. Moji rodiče jsou velmi vděční a vždy se za Vás modlí.

S láskou a díky Vaše milující dcera Silvia J. Nazareth

Program „Adopce na dálku“ v ČR oslavil loni už 20leté výročí a za tuto dobu pomohl téměř 30.000 dětí. Projekt zastřešuje Arcidiecézní charita Praha. V r. 2000 se do něj zapojila také Diecézní charita Hradec Králové a za podpory letohradské farnosti i Oblastní charita Ústí nad Orlicí.

Martin Marcinčín,

koordinátor projektu Adopce na dálku

V dubnu loňského roku navštívil přímo v Indii dvě naše podporované děti také pan Josef Marek z Letohradu, který připojuje několik svých poznatků:

S indickým biskupstvím jsme díky Diecézní charitě Hradec Králové komunikovali už dva měsíce před naším odjezdem, a tak se nám podařilo vyřešit vše potřebné. Při návštěvě nás provázela sestra Tessa a její kolegyně, sestra Lucy - ředitelka školy v Ranebenuru, kde „naše“ děti chodí do školy. Ve stotisícovém Ranebenuru žije pouze 8 katolických rodin a je vzdálený asi 200 km od Belgaum. Ten den nás čekala nezapomenutelná večeře s biskupem Bernardem Morasem. Nejen proto, že jsme po dlouhé době měli příležitost jíst maso, ale především díky jeho osobnosti. Připadali jsme si tam jako doma – pan biskup je veselý milý člověk, vzpomínal na návštěvu v Čechách, na Prahu, ukazoval nám české prospekty. Říkal nám, že v celém biskupství je asi 31.000 katolíků. Atmosféra zde byla příjemná a otevřená. Lidé z biskupství se nám neuvěřitelně věnovali...

Druhý den jsme jeli za dětmi. Nejprve nás čekal 14letý Stanley. Když jsme přijeli na místo, hned

se seběhlo asi dvacet dětí z okolních domů. Čekala nás celá rodina, bylo vidět, že jsou na nás nachystaní. Stanley bydlí s rodiči a 16letým bratrem ve skromném řadovém příbytku, ve kterém mají jen kuchyňku s pecí a malou ložnici. Anglicky nám říkal, že tatínek pracuje jako dělník v chemické továrně, maminka dělá pomocnici v bohatší rodině. Sestra Lucy jako správná učitelka Stanleyho pobízela, aby nám hezky odpovídal. Pohostili nás kokosovým ořechem a Stanley nám vykládal, že chce být učitelem. Při loučení se klaněli, děkovali nám a dotýkali se nás na nohách. Už jsme seděli v autě, a Stanleyho maminka se ještě drala okénkem dovnitř auta, a dotýkala se našich nohou.

Pak nás čekala 8letá Diana se svou 6letou sestrou, s maminkou a babičkou. Bohužel nemluvili moc anglicky, děvčata jsou ještě malá. Sestra Lucy nám říkala, že jejich otec od nich odešel, děvčata ho prý v životě neviděla. I toto setkání bylo velmi dojemné – když jsme se loučili, chtěli od nás požehnání. Dotýkali jsme se jejich hlav a přáli jim dobro... Pak nás ještě sestra Lucy provedla po prázdné škole – děti měly totiž prázdniny, protože v této době zde panují největší vedra z celého roku, kolem 40 stupňů. Jinak sem chodí kolem 1.000 dětí. Škola je sice katolická, ale chodí sem děti všech vyznání, katolíci jsou samozřejmě v menšině.

Až v Indii jsme si uvědomili, jak je pro zdejší chudé děti vzdělání těžko dostupné. Měsíční příjem rodiny činí asi 2.000 rupií, (což je kolem 700,- Kč). To znamená, že na roční školné pro jedno dítě by padl jejich půlroční příjem, což je samozřejmě naprosto nereálné... Sestry nám říkaly, že děti se nemohly naší návštěvy dočkat a ostatní děti jim naši návštěvu záviděly. Určitě to je spjaté s tím, že dostaly drobné dárečky a že zažily setkání, které pro ně není obvyklé. Ale dnes už víme, že si také opravdu váží toho, že mohou chodit do školy. Obě rodiny, které jsme navštívily, nám velmi děkovaly a toto poděkování rádi tlumočíme všem „adoptivním rodičům“, kteří se na projektu Adopce na dálku podílejí.

Rodinné centrum Kopretina Sloupnice

V Rodinném centru Kopretina v Horní Sloupnici se scházejí maminky s malými dětmi. Centrum funguje na dobrovolné bázi, děti si zde hrají, společně s maminkami vyrábějí, zpívají, tancují.

V odpoledních hodinách se organizují i aktivity a zájmové kroužky pro děti a mládež školního věku.

Kromě pravidelného programu pořádá RC i jednorázové akce jako přednášky, besedy, karneval, výlety, opékání, vánoční jarmark a o letních prázdninách příměstský tábor.

RC Kopretina

Horní Sloupnice 270

565 53

Tel. 731 604 601

Kultura a benefice v roce 2013

2. února – 17. charitní ples v Letohradě – výtěžek určen pro domácí hospicovou péči

4.-26. dubna – výstava fotografií ze života Charit: 20 let Charit v Královéhradecké diecézi

Den charity

7. září proběhla na zahradě orlickoústeckého děkanství už potřetí akce s názvem Den charity. V příjemném prostředí strávilo odpoledne kolem 100 návštěvníků.

Celostátní propagační akce je pořádána u příležitosti svátku sv. Vincence z Pauly, patrona charitních zařízení. Hlavním motivem této akce je ale potřeba poděkovat, jak uvedla ředitelka Oblastní charity Ing. Marie Malá v úvodu: „Děkujeme našim dobrovolníkům, koledníkům tříkrálové sbírky, dárcům a všem příznivcům. Hodně nám pomáháte v naší práci.“

Zájemci si mohli prohlédnout prostory charitní budovy v Ústí n.Orl., kde jsou kanceláře sester ošetřovatelské služby, občanské poradny a půjčovny kompenzačních pomůcek. Další program proběhl na farní zahradě. Zde byly představeny služby, které poskytuje Oblastní charita v regionu Orlicko-ústecká. S velkým ohlasem se setkala vystoupení romských dětí z občanského sdružení Světélko Vysoké Mýto, které předvedly národní tance za doprovodu vlastní hudební skupiny. Pak už tradičně zazpíval oblíbený nevidomý zpěvák Radek Žalud a celé odpoledne zakončila litomyšlská blues-rocková skupina Blabovy stromy. Přítomné děti si mohly zahrát různé soutěže nebo si zaskákat na trampolině.

Z integračního setkání poskytovatelů sociálních služeb v Ústí n.Orl.

24. 9. 2013

Sbírky šatstva

Sbírky šatstva probíhají **každou první středu v měsíci od 13 do 16 hod.** na správním středisku v **Letohradě**. Vedle toho se na jaře a na podzim pořádají sezónní sbírky šatstva v průjezdu fary v Letohradě. Přinášené věci přebírají a třídí dobrovolnice. Použitelné šatstvo, (ale i obuv, hračky, ložní prádlo nebo nádobí) pak pravidelně odvázejí pracovníce Charity do Pobytového střediska v Kostelci n.Orl. Zde si mohou obyvatelé tohoto zařízení za symbolické ceny toto zboží zakoupit. Z výtěžku jsou pak zdejším klientům kupovány ty potřebné věci, které sbírky nepokryjí, nejčastěji obuv pro děti. Část šatstva je dále určena pro nízkoprahové zařízení pro osoby bez přístřeší v Lanškrouně a nepoužitelné šatstvo si odváží Diakonie Broumov.

Šatstvo do sbírek mohou lidé přinášet také do Centra sociálních služeb v **Lanškrouně**, Havlíčkova 1129, a to **každý první čtvrtek v měsíci od 9.30 do 15.30 hod.**

Dobrovolnictví

V naší činnosti nám pomáhá řada dobrovolníků, bez jejichž příspěví by některé aktivity nemohly být vůbec uskutečněny.

Největší akcí je samozřejmě Tříkrálová sbírka, na které se podílí řádově 1400 koledníků a přes 40 asistentů nám pomáhá s organizací sbírky v místě svého bydliště.

Další velkou akcí je charitní ples v Letohradě, s jehož přípravou (kuchyně, výzdoba, tombola atd.) nám pomáhá kolem 50 dobrovolníků a každoročně tak plesu věnují kolem 200 hodin.

V RC Kopretina Sloupnice se 6 maminek stará o chod a program celého centra, loni tam odpracovaly 520 hodin.

Se sbírkami šatstva nám pomáhá cca 6 dobrovolnic, z nichž tři chodí přebírat šatstvo pravidelně každý měsíc a další pomáhají se dvěma sezónními sbírkami. Celkem bylo odpracováno na sbírkách kolem 170 hodin.

V Rodinném centru Mozaika nám šikovný dobrovolník pomáhal s organizací příměstského tábora a odpracoval tak 110 hodin.

Další dobrovolník nám pomáhá s koordinací projektu Adopce na dálku (cca 20 hodin) a dvě dobrovolnice nám 3 dny čistily téměř 500 ks pokladniček po Tříkrálové sbírce (48 h.)

Vše je pro nás neocenitelná pomoc a velmi za ni děkujeme.

Fotovoltaická elektrárna

Fotovoltaická elektrárna, umístěná na střeše domu Oblastní charity v Ústí nad Orlicí v ulici 17. listopadu, je v provozu přes tři roky. Celkový instalovaný výkon je 5,06 kWp. Realizací tohoto projektu došlo ke snížení emisí CO₂. Oproti předpokladu se daří i vyšší výroba elektrické energie, která tak kryje spotřebu v domě, ve kterém jsou umístěny kanceláře sestřiček charitní ošetrovatelské služby, občanské poradny a půjčovny kompenzačních pomůcek. Nadprodukce je určena do veřejné sítě. Projekt, realizovaný v roce 2010, byl spolufinancován Evropskou unií - Fondem soudržnosti a Státním fondem životního prostředí v rámci Operačního programu Životní prostředí. Jeho provoz byl zahájen 29.11.2010.

OPERAČNÍ PROGRAM
ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

EVROPSKÁ UNIE
Fond soudržnosti

Pro vodu,
vzduch a přírodu

**Zveme vás na XVIII. Charitní ples 1. února 2014
od 19.30 h. v Orlovně Letohrad-Orlice**

Príspevkové konto:

831240611/0100

Děkujeme našim dárcům a sponzorům

Ministerstvo práce a sociálních věcí
Ministerstvo vnitra
Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy
Pardubický kraj
Evropský sociální fond
Státní fond životního prostředí – OP ŽP
Státní zemědělský intervenční fond – PRV ČR
Město Ústí nad Orlicí
Město Letohrad
Město Lanškroun
Město Česká Třebová
Město Králupy
Město Vysoké Mýto
Obec Libchavy
Obec Sloupnice
Obec Orličky
Ochranný svaz autorský
*a mnoho dalších dárců, fyzických
i právnických osob.*

Ekonomická činnost

Prodejna papírnictví v Letohradě

Naše sociální projekty doplňuje i podnikatelská činnost, kterou se snažíme získat další zdroj prostředků na financování charitních služeb a projektů. V příjemném prostředí prodejny najdete kromě kancelářských, školních a výtvarných potřeb také drobné hračky, výrobky pro kreativní tvoření dětí, sezónní zboží atd. Přijďte se podívat.

Nabízíme také služby laminování a kroužkové vazby.

Lenka Šťovíčková
Na Kopečku 356
Letohrad
Tel. 465 620 247, 733 755 896
e-mail: papirnictvi@orlicko.cz

provozní doba:

pondělí až pátek:

7.30 – 12.00, 13.00 – 17.00 h.

sobota:

8.30 – 11.00 h.

**Děkujeme za Vaše dary
do Tříkrálové sbírky
2014.**

Vydává Oblastní charita Ústí nad Orlicí

Na Kopečku 356, 561 51 Letohrad, tel.: 465 621 281, www.uo.charita.cz, e-mail: charleto@orlicko.cz, redakce: Iva Marková
Za tiskařské a grafické práce děkujeme: Jiřímu Pecháčkově, JPG Ústí nad Orlicí, a Ing. Vlastimilu Bartošovi, GRANTIS, s.r.o., Ústí nad Orlicí